

Guillem Terribas Roca

Joan Domènech Moner; un home com cal

No tinc memòria de quan en Joan Domènech Moner apareix a la meua vida. Aquest personatge alt, amb ulleres, amb somriure sorneguer, sempre ben clenxinat, el veia de tant en tant per Girona en actes que tenien a veure amb els àmbits on jo em movia: llibres, teatre, tertúlies, premis...

Una vegada, a Beget, vam saludar-nos sorpresos tots dos de trobar-nos en aquell poble encantat. Em va dir que ell hi anava molt sovint ja que la seva dona, la Teresa, era de Beget.

Però quan en Joan i jo vam tenir més relació va ser quan ell era director dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat. Anava molt freqüentment al seu despatx per assumptes que feien referència al Gremi de Llibreters o a la Llibreria 22.

En Joan sempre tenia un moment per parlar de projectes o del que fos sempre que fos amè o interessant.

I per descomptat, quan més relació vam tenir va ser quan em va demanar que formés part del Patronat de la Fundació Prudenci Bertrana. Feia poc que ell n'era president i volia gent nova amb ganes d'aportar propostes.

Sempre em va sorprendre la capacitat que tenia en Joan d'estar a molts de llocs, de tenir interès i curiositat pel que feia la gent i sobretot en allò relacionat amb la cultura. Gaudia de la vida fent coses. I en va fer moltes.

Gràcies, Joan.